

Den äventyrliga vandringen

Ljuset släckes i salen. Invid julgranen, i vilken alla ljusen brinna, sitter Tomtefar på en stol och på golvet intill honom Tomtenisse och Tomtebisse. Tomtefar har ett grötfa^s i knäs, och alla tre tomtarna äta ur detta med var sin träsked. Tomtefar ställer så plötsligt från sig grötfalet på golvet, stryker sig över skägget och börjar:

Tomtefar: Långt uppe i Nordenland, där snön ligger vid på fjällen ända om, där norrskens gnistrar grönt över röde vidder och stjärnorna lyser blanka på världens högsta och skönaste himmel, ligger Tomtarnas land. Där låger roseuroda skogar genom rymderna, där hänger månen som en silverkupa över branta fjällkammar,

och mild i det blåvita månljuset
ligger Tomtarnas slott. Minns du vårt
slott, Tomtenisse?

Tomtenisse: Åh jag ar vitaste snö
var det emarad, med norrskensglitter
och stjärnljus var det målat och fjäll-
vindarnas sång brusade omkring det
som den skönaste musik. Åh Tomte-
far, varför lämnade vi egentligen
vårt vackra slott och knogade iväg
ända hit ner. Det värker ar tröt-
het i mina stackars ben. Hähä ja ja.
(Gäspar).

Tomtefar: Ty skam, Tomtenisse, så du
säger, minns du inte, vad den stacka
stormvinden ropade till oss, när den
dansade omkring vårt slott?

Tomtenisse: Nej, det kan jag då san-
nerligen inte påminna mig. Hähä ja ja.
(Gäspar) Och hungrig är jag också som
en varg. (Slänger i sig en sked gröd.)

Tomtebisse: (i det han ivrigt flyger

upp från golvet) Men det minns
jag, Tomtefar, det minns jag.
Tomtefar: Duktigt, Tomtebisse, duktigt.
Nu, tala då om för den där lilla
hungliga latmasken, vad stormvinden
ropade i våra öron.

Tomtebisse: (bugar sig djupt för publi-
ken).

Hejsan, hejsan, tomtar små,
kricka på, kricka på!
Tag nu säcken full
av stjärnetjuszens gull,
och av månens vita sken.
Löp så snabbt, som fjällets ren,
ty julgrausplundring stundar,
ja julgrausplundring stundar.
Tomtefar: Jäst det ja. Och vad
skulle en julgrausplundring vara
utan oss tomtar. Det vore ungefär
som jul utan gräd det. Eller gräd
utan russin. (Tar ett russin ur
grötfådet och sticker i munnen). Där.

För måste vi genast lyda vindarnas
befallning och ge oss av. Alltså steg
vi då först upp på det högsta fjället
i Nordland, sträckte våra händer
mot skyarna och plockade ner några
stjärnor åt er, mild herrskap.
(Bugar djupt för de församlade barnen).

Tomtenisse (och Tomtenisse i koras.)
Ar strålande stjärnor vi plockade ner,
ja plockade ner,
en bräddfull räuskt åt er, ja åt er.
Låt stjärnorna blänka hos er i kväll,
som myss de bläckt över vidder och
fjäll.

(Tomtenisse överlämnar här till var och
en i sällskapet en stor julgransstjärna,
som fästes på bröstet.)

Tomtefar: Jaha, jaha. Och av det dans-
sande mantjuset kring vårt slott fanga
de vi var sin stråle åt er allesam-
mans.

Tomtenisse och Tomtebisse (i korus.)

Ja, ar minnas klaraste sken,
klaraste sken,

vi togo en strimma,
en lysande strimma.

Och som fjället snabbaste reu,

(ja, snabbaste reu.)

vi sprang ^{slade} genom storm och dimma,

(ja, storm och dimma.)

(Tomtebisse överlämnar nu till sard
och så ar barnen en halomane,
klippt ar så silverpapper och upp-
trädd på en träd, så den kan hängas
om halpen.)

Tomtefar. Ja, stormen sjöng i fjäl-
len, när vi givit oss ar, men i den
äundrande sången hörde vi hela ti-
den ordet "jultgransplundring, jult-
gransplundring." Med stor fart rutschade
vi därför utför branterna, så byxor-
na var nära att gå sönder och
stjärnor och månestrålar hoppade som

gummibollar

gullaparkagubbar i räuslarna. Men
vi släppte inte taget.

Tomtebisse: Nej, aldrig släppte vi taget
fast bytorna nästan sprack.

Tomtenisse: Och aldrig skingrades
laget.

Fast jag var så trött, så ack!

Tomtefar: Strig, vi Tomtar är alltid
goda kamrater. Det skulle människo-
barnen lära av oss. Aldrig skulle
det falla oss in att överge en kam-
rat i farans stund. Slutligen lämna-
de vi då fjällvidderna bakom oss
och kom in i den stora, mörka sko-
gen. Träden brummade så högtid-
ligt omkring oss, där de stod tätt in-
till varandra och sträckte sina kro-
nor mot stjärnorna. Vinderna censade
dovd och tungt och i snären tvisla-
de och tasslade trollen.

Tomtenisse: Mörk, mörk var natten,
Svart, svart var skogen.

Trollen viskade
 stormen piskade
 trötta små vandrare
 i suckande odemark.

Tomtebisso: Lång, lång var vägen,
 djup, djup var skogen.
 Stormen brusade,
 träden susade
 så tungt kring små tomtar
 i suckande odemark.

Tomtefar: Jaha; visst var det för-
 skräckligt kusligt och svårt i storm-
 skogen. Men vi hade ju stjärnljus
 och minskan i ränslarna. Och då
 klarar man sig alltid. Ty för det
 blanda ljuset från himmelens stjär-
 nor flyr till och med troll och
 annan släckstygg sin kos. Det allra vär-
 st är dock, när björn och varg kom
 lufsande ur skogsdunklet. Då trodde
 vi faktiskt, att vi aldrig skulle
 hinna fram till den här trevliga

julgransplundringen utav bli upps-
ätna av de otäckta vilda djuren.

Tomtenisse:

Humming Kalle kom nu snäven, brum,
brum,

Kalle, stor och tjock och dum, dum,
ville lilla Tomtenisse äta upps, upps.
Men då sa Tomtenisse: Stopp, stopp.

Tomtebisse: olika

Förbror Gräbek, stygg och ful, ful,
tyckte Tomtebisse passa kul, kul,
till en riktigt brussig stek, stek,
men det blev en annan lek lek.

Tomtefar: Åh i det röda morgon-
ljuset försvann alla faror så snabbt,
som julgröten slinker ner genom
Tomtenisses strupe. Solen steg högtid-
ligt över asarna i österled, hela vild-
en badade i ljus, och rimfrostens
gnistrade som stjärnor på trääd och
vila ängar. Genom tiganade marker vand-
rade vi så de tretusen milens hit

ned till den vackra bygden, där ni
i dag har jubelgalsplundring.

Tomtenisse: (djupt suckande) Gretusen
mit, undra på att jag är så hemskt
trött. (Fallor ner på golvet och
snarkar högt ljud)

Tomtebisse: Gretusen mit, undra på,
att jag då är så hungrig. (Slår sig
ner vid grötfatet och äter ivrigt.)

Tomtefar: (buzar sig djupt för kar-
nen)

Och nu mitt unga herreskap,
av tomtarnas vandring den lördag löp
att efter mörk, mörk natt kommer

hys, hys dog,
att stjärnsken och månglous ej får
förglommas,
att goda och lyckliga drömmar kan
drömmas,

Fäst vägen blir lång genom mörker
och snar.

Minns alltid, att troll och faror ej när

den som går genom världen solöjd
och käck
med hurtigt mod och med glädje
i sinne.

Se här, alla barn, tag nu som minne
ett pgn av stjärnor ur tomtarnas
säck.

(Här slänger Tomtefar och Tomte-
bisse ut ett fång av glittror och
små och stora julgransstjärnor över
alla barnen. Sedan hjälpas de åt
att släpa ut den allgäms snarkan-
de Tomtenisse.)